

29 Ιανουαρίου: Εορτάζει ο Άγιος Δημήτριος Γκαγκαστάθης

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα η Εκκλησία τιμά τον Άγιο Ιγνάτιο με την ευκαιρία της ανακομιδής των λειψάνων του. Επίσης, σήμερα τιμούμε τη μνήμη των μαρτύρων των εν Σαμοσάτοις τελειωθέντων Φιλοθέου, Υπερεχίου, Αβίβου, Ιουλιανού, Ρωμανού, Ιακώβου και Παρηγορίου ενώ για πρώτη φορά εορτάζεται από την Εκκλησία μας η ιερά μνήμη του Αγίου Ιερέως Δημητρίου Γκαγκαστάθη, τον οποίο το καλοκαίρι του 2025 η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου ανέγραψε στις Αγιολογικές Δέλτους.

Σύντομος βίος του Αγίου Δημητρίου Γκαγκαστάθη

Ο έν άγίοις ιερεὺς π.Δημήτριος(Γκαγκαστάθης) γεννήθηκε στὸ χωριὸ Πλάτανο Τρικάλων, τὴν 1ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1903, ἀπὸ γονεῖς πτωχοὺς. Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ διακρινόταν γιὰ τὴν παραδοσιακὴ εὐλάβεια καὶ βοηθοῦσε τὸν ιερέα στὶς

ἀκολουθίες, ἐνῶ ὡς παιγνίδια ἔκαμε ὅ,τι ἔβλεπε νὰ ἐκτελεῖ καὶ ὁ ἱερεὺς.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν ἀνάγνωσι βίων ἁγίων καὶ ζωγράφιζε βόσκοντας τὰ πρόβατά του ἀπλοϊκῆς εἰκόνες των. Πολλὰς φορές οἱ δαίμονες ἐμφανῶς τὸν ἐπείραζαν μὲ διαφόρους τρόπους, ὅπως μὲ τὴν ξαφνικὴ κατάρρευσι τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὴν ὁποία σώθηκε μὲ τὴν ἐμφάνισι ἐνὸς γέροντος Ἁγίου.

Ἐπιστρατεύθηκε κατὰ τὴν Μικρασιατικὴ ἐκστρατεία καὶ πολλὰς φορές μὲ τὴν θαυματουργικὴ ἐπέμβασι τῶν ἀγαπημένων του Ταξιαρχῶν σώθηκε ἀπὸ σίγουρο θάνατο. Ἐπιστρέφοντας σῶος στὸ χωριό, στὶς 18 Ἰουνίου 1924, νυμφεύθηκε τὸ 1928 τὴν εὐλαβῇ χωριανή του Ἐλισάβετ μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτησε ἐννέα θυγατέρες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μικρότερη ἔγινε θεοφιλὴς μοναχὴ καὶ ἡγουμένη με τὸ ὄνομα Ἰσιδώρα.

Ὁ μητροπολίτης Τρίκκης Πολύκαρπος τὸν χειροθέτησε ἀναγνώστη καὶ στὶς 24 Μαΐου 1931 τὸν χειροτόνησε διάκονο καὶ σὲ δύο μέρες ἱερέα. Ἐφοίτησε στὴν ἱερατικὴ σχολὴ Τριπόλεως καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐπὶ 42 ἔτη ἐφημερίαν εἰς τὸν ἱερὸν ἅγιου Νικολάου τοῦ χωρίου του καθὼς καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἄλλων παρεκκλησιῶν, ἰδίως τῶν προστατῶν του Ἁγίων Ταξιαρχῶν, ὅπου τὶς νύκτες ἀποσυρόταν ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος.

Ὅλη του ἡ ζωὴ πέρασε μὲ ἀδιάλειπτη προσευχή, κρυφὴ ἐλεημοσύνη, ἐπίσκεψι σὲ πολλὰ προσκυνήματα καὶ μάλιστα στὶς Μετωρίτικες Ἱερὲς Μονές, ὅπου ἀνέβαινε γιὰ ἐξομολόγησι στὸν Γέροντα Αἰμιλανὸ καὶ μεσονύκτιο Θεία Λειτουργία, ἀφοῦ τοῦ ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ ἐπισκέπτεται τὸν βασικῶς πνευματικόν του ὅσιο Γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο στὴν Πάρο. Ἦθελε, ὅπως ἔλεγε, δίπλα του τὸν πνευματικό.

Ἰδιαιτέρως ἐδιηγεῖτο μὲ μεγάλη συγκίνησι τὴν συμμετοχὴ του στὶς γιορτὲς τῆς Χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τὴν γνωριμία του μὲ τοὺς ὁσίους Γέροντες Ἀβιμέλεχ Μικραγιαννανίτη, Γερόντιο Δανιηλαῖο καὶ τὴν συνοδία του καὶ τοῦ ὁσίου Ἐφραίμ τοῦ Κατουνακιώτη, στὸν ὁποῖο ἔκαμε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἡ ὅλη του πνευματικὴ κατάστασις καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἀντήλλαξε καὶ σπουδαία ἀλληλογραφία.

Ἀπὸ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκτὸς τῶν κατ' ἐξοχὴν ἀγαπημένων του ἁγίων Ταξιαρχῶν, ἰδιαιτέρως ἀγαποῦσε τὸν ἅγιο Νικόλαο, τὸν ἅγιο Σπυρίδωνα, τὸν ἅγιο Δημήτριο καὶ τὸν ἅγιο Νεκτάριο.

Ὅλως ἰδιαίτερη σχέσι συνῆψε μὲ τὸν θαυματουργὸ προστάτη τῶν Τρικάλων ἅγιο Βησσαρίωνα Λαρίσης, καὶ ἐκστατικὸς διηγεῖτο τὴν σωματικὴν παρουσίαν τοῦ ἱεράρχου σὲ Θεία Λειτουργία ποὺ ἐτέλεσε μαζὶ μὲ τὸν Γέροντα Αἰμιλιανὸ στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Δουσίου.

Συγχρόνως συνῆψε στενὲς πνευματικὲς σχέσεις μὲ τοὺς Ὁσίους Γέροντες Ἰουστῖνο Πόποβιτς καὶ τὰ πνευματικά του τέκνα, Ἀμφιλόχιο τῆς Πάτμου, Ἀθανάσιο Χαμακιώτη, καὶ δὴ μὲ τὸν ἀοίδιμο ὁμολογητὴ Μητροπολίτη Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονύσιο, ὁ ὁποῖος πολὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν θεωροῦσε καύχημα τῆς Μητροπόλεως καὶ ὑπόδειγμα εὐλογημένου ποιμένα, ὅπως ὑπῆρξαν οἱ παλαιοὶ χαριτωμένοι ἱερεῖς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἱερατικῆς διακονίας του ἔζησε πολλὰ θαύματα, ὑπερφυσικὰ ἀποκαλύψεις καὶ ἰάσεις ἀσθενειῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπέστη σκληροὺς διωγμοὺς κατὰ τὴν περίοδον τῆς Κατοχῆς καὶ τοῦ Ἐμφυλίου(1941-1948), ἀπὸ τοὺς ὁποῖους μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐπέμβασιν τῶν Ἀγίων διασώθηκε. Μὲ ἀκράδαντη πίστι ζητοῦσε τὴν θαυματουργικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Κυρίου διὰ μέσου τῶν Ἀγίων λέγοντας «Τώρα θέλω θαῦμα» καὶ ὁ Κύριος ἀπαντοῦσε ἀμέσως στὸν φιλάγγελον καὶ φιλαγιώτατον λειτουργό Του, ποὺ διακονοῦσε ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τὸ ἅγιον Θυσιαστήριον καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀδιαλείπτως ἐξεχύνετο θαυμαστὴ εὐωδία.

Ἔτσι ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἱερεὺς Δημήτριος «ὁ πάντων ἔσχατος καὶ ἁμαρτωλὸς παπαδάκος, μᾶλλον τὸ σκύβαλον τῆς γῆς», ὅπως συνήθως ὑπέγραφε τὶς χαριτωμένους ἐπιστολὰς του πρὸς τοὺς ἀμφοτέρους γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους ἐκζητητὰς τῶν ἁγίων προσευχῶν καὶ τῶν ὁποίων τὸ πλῆθος τῶν ὀνομάτων μνημόνευε καὶ στὴν ἁγία Πρόθεσι, ἀλλὰ καὶ στὶς κατὰ μόναν ἀγρυπνίας του στοὺς ἁγίους Ταξιάρχες.

Ὁ νόμος τῆς φθορᾶς ὅμως ἐδοκίμασε τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τριετία μὲ τὴν λίαν ἐπώδυναν ἀσθένειαν τοῦ καρκίνου, τὴν ὁποία ὑπέμεινε ἀγογγύστως δοξάζοντας, ὡς ἄλλος Ἰώβ, τὸν Κύριον καὶ δεχόταν μέχρι τελευταίας ἡμέρας τοὺς πολυαριθμοὺς ἐπισκέπτας στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου στὸ χωριὸν του, ἔχοντας δίπλα του τὴν ἰσόβια πιστὴ σύζυγον καὶ ἐκλεκτὴν πρεσβυτέρα ἢ ὁποία τὸν συνόδευε στὴν μνημόνευσιν τῶν ἀναρίθμητων ὀνομάτων ἐπαναλαμβάνοντας συνεχῶς τὸ «Κύριε ἐλέησον».

Ὁ ἅγιος ἀνεπαύθη στὶς 29 Ἰανουαρίου 1975, ἡ δὲ πάνδημος κηδεία του ἔγινε 30 Ἰανουαρίου 1975 στὸν Ἱερὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ χωριοῦ Πλατάνου, πρωτοστατοῦντος τοῦ τότε Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Στεφάνου καὶ συμμετεχόντων δεκάδων ἱερέων καὶ πλήθους πιστῶν.

Ὁ μακαριστὸς ἤδη ζῶν ἐθεωρεῖτο ὑπὸ πάντων ὡς ἅγιος τοῦ Θεοῦ καὶ βιωμένον

Εὐαγγέλιον καὶ τὴν πίστι αὐτὴ ἐπεσφράγισε ἡ ὑπὸ τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαῖον Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ποὺ στὶς 9 Ἰουλίου 2025 ἀποφάσισε τὴν ἀγιοκατάταξί του καὶ ὥρισε ἡ μνήμη του νὰ τελεῖται στὶς 29 Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς του.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὡς σκεῦος σε χάριτος, καὶ λειτουργὸν ἱερόν, καὶ καύχημα ἔνθεον τῆς Τρίκκης, ὕμνοις λαμπρῶς τιμῶμεν, Δημήτριε· σὺ γὰρ ἐκ τοῦ Πλατάνου, ὡς ἀστήρ, θεοφόρε, ἔλαμψας ἀρετῶν σου λαμπηδόσι· διόπερ, ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας πιστῶς, πρεσβεΐαις σου φώτισον.